

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném předsedkyně JUDr. Marie Trnkové a soudkyň JUDr. Věry Balejové a JUDr. Terezy Kučerové v právní věci žalobce: **V.N.H.**, nar. X, , zast. JUDr. Josefem Štastným, advokátem se sídlem Ševčíkova 38, Horažďovice, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2016, čj. 40705-10/2016-900000-304.8,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ve dnech 21. a 22. 7. 2010 provedlo Celní ředitelství České Budějovice, odbor 03 pátrání a dohledu, domovní prohlídku na adrese S. 16, a to na základě příkazu vydaného Okresním soudem v Prachaticích. V průběhu této prohlídky bylo ve sklepní kóji č. 4 objeveno 5 000 ks cigaret značky LM modré, 40 000 ks cigaret značky LM červené a 10 000 ks cigaret značky Classic Red (všechny s ukrajinskou tabákovou nálepkou); celkem se tedy jednalo o 55 000 ks cigaret, které nebyly označeny platnou tabákovou nálepkou ve smyslu § 114 odst. 2 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném ke dni kontroly (dále jen „zákon o spotřebních daních“).

[2] Platebním výměrem ze dne 5. 4. 2013, čj. 20694/2013-520000-32.2, Celní úřad pro Jihočeský kraj (dále jen „správce daně“) žalobci doměřil spotřební daň z tabákových výrobků za zdaňovací období červenec 2010 ve výši 111 720 Kč. Správce daně dospěl na základě shromážděných podkladů rozhodnutí k závěru, že v době kontroly byl žalobce jediným vlastníkem a současně také uživatelem sklepní kóje č. 4; je tedy osobou, která skladovala vybrané výrobky, a tudíž i plátcem daně ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních.

[3] Žalovaný k odvolání žalobce v záhlaví označeným rozhodnutím platební výměr změnil v části „Výpočet daně“ sloupci „počet jednotek v balení“ a řádku „celkem“, kde nahradil údaj „27500“ údajem „2750“, čímž opravil zjevnou písařskou chybu správce daně, a ve zbytku napadený platební výměr potvrdil. Žalovaný ve věci rozhodoval již podruhé, neboť jeho původní rozhodnutí ze dne 17. 9. 2014 krajský soud rozsudkem ze dne 29. 10. 2015, čj. 10 Af 78/2014-64, zrušil; v citovaném rozsudku krajský soud žalovanému uložil doplnit dokazování v otázce, kdo skutečně skladoval cigarety ve sklepní kóji č. 4 domu na adrese S. 16 ve smyslu § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních. Žalovaný doplnil dokazování o výsledky svědků a další listiny, přičemž setrval na závěru, dle něhož to byl právě žalobce, kdo ve sklepní kóji č. 4 cigarety skladoval, a je proto v posuzované věci plátcem daně.

II.

Shrnutí žaloby a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozhodnutím žalovaného podal žalobce dne 29. 11. 2016 žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

[5] Žalobce v obecné rovině namítl, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci a z provedených důkazů vyvodil nesprávné závěry. Z doposud provedených důkazů dle názoru žalobce nevyplývá, že byl vlastníkem (držitelem, detentorem) zjištěných cigaret. V době, kdy se byla prováděna domovní prohlídka, nevěděl, že sklepní kóje č. 4 patří k jeho bytu. Žalovaný dále neprovedl některé žalobcem navrhované důkazy. Jediný svědek, který uvedl, že žalobce byl uživatelem sklepní kóje č. 4 byl J.P. Žalobce přitom v odvolacím řízení navrhoval provést důkaz nahrávkou, na níž si údajně P., na jehož majetek byl prohlášen konkurz, měl říci o úplatek ve výši 100 000 Kč, což žalobce odmítl. Žalobce v této souvislosti navrhl provést opakovaný výslech tohoto svědka, jakož i svědka H.N., který měl být údajně uvedené žádosti o úplatek přítomen. Žalobce dále navrhoval výslech svědků N.T.H. a P.V.H., avšak nepodařilo se mu ve stanovené lhůtě získat jejich kontaktní údaje; požádal proto o prodloužení této lhůty o 10 dnů. Správní orgány proto nedostály své povinnosti náležitého zjištění skutkového stavu.

[6] Žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného i platební výměr správce daně a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že skutkový stav byl zjištěn v rozsahu nepřipouštějícím důvodné pochybnosti. Otázkou, zda žalobce skladoval cigarety ve sklepní kóji č. 4, se žalovaný zabýval dostatečně a odkázal v této souvislosti na odůvodnění svého

rozhodnutí. Žalovaný za rozhodnou skutečnost uvedl, že žalobce byl v době domovní prohlídky majitelem a uživatelem sklepní kóje č. 4. Žalobce mohl jednoduše skladování cigaret v této kóji zabránit a nemůže se zprostit odpovědnosti tvrzením, že o těchto cigaretách, jakož i o vlastnictví sklepní kóje č. 4 nevěděl. Důkazními prostředky, na jejichž základě byl žalobce ustanoven plátcem daně, jsou především protokol ze dne 5. 9. 2012 sepsaný s předsedkyní společenství vlastníků jednotek domu čp. 16 paní I.Ž., protokol ze dne 26. 10. 2012 sepsaný s žalobcem, vyjádření společenství vlastníků jednotek ze dne 14. 2. 2013 spolu se smlouvou o převodu vlastnictví jednotek ze dne 21. 3. 2003, kupní smlouva ze dne 23. 2. 2006, usnesení Okresního soudu v Prachaticích ze dne 19. 4. 2010, čj. 13 D 147/2009-92, ve věci projednání dědictví, darovací smlouva ze dne 16. 6. 2010 a v odvolacím řízení provedené výsledky svědků, zejména svědecká výpověď P. a fotodokumentace pořízená při domovní prohlídce dne 21. 7. 2010.

[8] Žalovaný dále konstatoval, že žalobce skutečně coby uživatele sklepní kóje č. 4 označil pouze svědek P., avšak žalovaný považuje jeho výpověď za důvěryhodnou. P. je vlastníkem sklepní kóje umístěné bezprostředně vedle kóje č. 4 a může tak mít povědomí o tom, kdo tuto kóji používal. Zbylí svědci sice uvedli, že jim není známo, kdo sklepní kóji č. 4 užíval, avšak to nikterak nevylučuje, že to byl právě žalobce.

[9] Žalovaný uvedl, že k předložení nahrávky, na níž si měl údajně P. říci o úplatek, žalobce vyzval výzvou ze dne 7. 9. 2016. Žalobce na výzvu nereagoval a nahrávku nepředložil. Není navíc zřejmé, proč žalobce nevznnesl námitku účelovosti výpovědi P. ještě před jeho výsledkem, neboť nahrávka již dle tvrzení žalobce měla v tuto dobu existovat. Opakovaný výslech P. pak byl proveden dne 21. 9. 2016, o čemž byl žalobce vyrozuměn přípisem doručeným dne 15. 9. 2016; z účasti na jednání se však omluvil. Ve vztahu k navrhovaným výsledkům svědků H.N., N.T.H. a P.V.H. žalovaný konstatoval, že žalobce ani přes výzvu ze dne 7. 9. 2016 tyto svědky nikterak blíže neidentifikoval a až po marném uplynutí ve výzvě stanovené lhůty požádal o její prodloužení; této žádosti žalovaný s ohledem na dikci § 36 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, rozhodnutím ze dne 4. 10. 2016 nevyhověl. Provedení uvedených důkazních prostředků tudíž zmařil sám žalobce svou nečinností a nespoluprací v průběhu daňového řízení.

[10] Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

III.

Shrnutí obsahu správního spisu

[11] Z obsahu předloženého správního spisu zjistil krajský soud následující pro věc podstatné skutečnosti:

[12] Ve spise je předně obsažen protokol o domovní prohlídce ze dne 21. 7. 2010, sp. zn. CB-0339/TS-1/2010, v domě na adrese S. 16, dle něhož bylo ve sklepní kóji č. 4 tohoto domu nalezeno shora uvedené množství cigaret bez řádného označení platnou tabákovou nálepkou ve smyslu § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních (viz zde odst. [1]).

[13] Podle protokolu Celního úřadu Strakonice ze dne 5. 9. 2012, čj. 9118-4/2012-036700-024, uvedla předsedkyně společenství vlastníků jednotek domu čp. x paní I.Ž., že

sklepní kóji č. 4 vlastní žalobce. Nikdo jiný do této kóje neměl přístup. Kóje č. 4 byla zabezpečena tak, aby do ní nikdo neviděl. Předložila zároveň žalobcem podepsané prohlášení ze dne 3. 9. 2012, dle něhož žalobce od června 2016 vlastnil sklepní kóje č. 2 a 4, a plánek sklepních prostor.

[14] Součástí spisu je vyjádření společenství vlastníků jednotek domu na adrese S. 16 ze dne 14. 2. 2013, dle něhož rozdělení sklepů bylo dáno již původní smlouvou o převodu vlastnictví jednotek ze dne 21. 3. 2003 a takové rozdělení je neměnné po celou dobu životnosti bytové jednotky; uživatelem sklepní kóje č. 4 byl přitom žalobce. Přílohou vyjádření je též uvedená smlouva včetně plánu rozdělení sklepů, z něhož při srovnání s plánkem předloženým I.Ž. plyne, že k bytu žalobce byla skutečně přidělena sklepní kóje č. 4.

[15] Ve spise je založená též darovací smlouva ze dne 16. 6. 2010, na jejímž základě žalobce nabyl mimo jiné bytovou jednotku č. x v domě postaveném na stavební parcele č. x katastrálního území S., jakož i spoluvlastnický podíl ke společným částem domu o velikosti 8066/62519. Dárce nabyl uvedenou nemovitost coby dědictví po původním majiteli (viz kupní smlouva ze dne 23. 2. 2006 a usnesení Okresního soudu v Prachaticích čj. 13 D 147/2009-92).

[16] Výzvou ze dne 8. 10. 2012, čj. 12105/2012-036700-024, vyzval Celní úřad Strakonice, žalobce k podání řádného daňového tvrzení a oznámil mu zahájení vyměřovacího řízení.

[17] Ve svém vyjádření zaznamenaném v protokolu Celního úřadu Strakonice ze dne 26. 10. 2012, čj. 12105-2/2012-036700-024, žalobce uvedl, že bytovou jednotku v domě na adrese S. 16 nabyl na základě shora uvedené darovací smlouvy, avšak sklepní kóji č. 4 začal používat až po provedené domovní prohlídce po domluvě s I.Ž. (do té doby používal pouze kóji č. 2). Prohlášení o vlastnictví kóji č. 2 a 4 předložené I. Ž. podepsal bez tlumočnicka a nevěděl, co v něm bylo uvedeno. Žalobce konstatoval, že neví, komu nalezené cigarety patří, ani kdo je do sklepní kóje č. 4 uložil.

[18] Platebním výměrem ze dne 5. 4. 2013, čj. 20694/2013-520000-32.2, správce daně žalobci doměřil spotřební daň z tabákových výrobků za zdaňovací období červenec 2010 ve výši 111 720 Kč.

[19] Ve spisu je založena řada protokolů o výsleších svědků (především obyvatel domu na adrese S. 16), avšak s výjimkou P., žádný z nich neměl povědomí o tom, kdo sklepní kóji č. 4 užíval, resp. že jej užíval přímo žalobce. P. dle protokolu správce daně ze dne 30. 6. 2016, sp. zn. 6009107698/4765/2010-07, čj. 4748-51/2016-520000-11, při výslechu k otázkám správce daně a zástupce žalobce vypověděl, že v roce 2007, kdy byl dům na adrese S. 16 privatizován, bylo vytvořeno společenství vlastníků jednotek, jehož byl předsedou. Původní majitelkou bytu č. x, k němuž od počátku patřila sklepní kóje č. 4, byla paní M., která jej prodala občanu vietnamské národnosti. Tato osoba následně zemřela ve Vietnamu a byt zdědil její syn; ten pak byt daroval žalobci. Při předání bytu byl P. požádán manželkou nějakého Vietnamce (pozn.: z výpovědi svědka následně vyplynulo, že tímto Vietnamcem byl žalobce), aby jim ukázal, který sklep k bytu patří; jednalo se o kóji

č. 4. Sám P. užíval vedlejší kóji č. 3. Během dvou měsíců žalobce vyměnil dveře kóje č. 4 za plechové. Minimálně jedenkrát pak P. viděl žalobce, jak šel s krabicí cigaret do této kóje; mimo žalobce tam chodili pouze osoby z bytu č. x.

[20] Obsahem spisu je dále fotodokumentace z průběhu domovní prohlídky ze dne 21. a 22. 7. 2010, na níž jsou zachyceny mimo jiné sklepní prostory domu na adrese S. 16, jednotlivé sklepní kóje a nalezené cigarety.

[21] Podáním ze dne 26. 8. 2016 žalobce žalovanému navrhl provedení dalších důkazních prostředků, konkrétně důkaz nahrávkou, na níž si údajně P., na jehož majetek byl prohlášen konkurz, měl říci o úplatek ve výši 100 000 Kč, dále opakovaný výslech tohoto svědka, jakož i svědka H., který měl být údajně uvedené žádosti o úplatek přítomen, a výslech „dalších dvou osob“, které měly mít povědomí o tom, kdo sklepní kóji č. 4 užíval; blíže uvedené svědky neoznačil.

[22] Výzvou ze dne 7. 9. 2016, čj. 40705-4/2016-900000-304.8, žalovaný vyzval žalobce, aby ve lhůtě 8 dnů předložil uvedenou zvukovou nahrávku a sdělil jména, příjmení a místa pobytů pana H. a dalších dvou navrhovaných svědků. Uvedená výzva byla žalobci prostřednictvím jeho zástupce doručena dne 15. 9. 2016; konec stanovené lhůty proto připadl na pátek 23. 9. 2016.

[23] Podle protokolu žalovaného ze dne 21. 9. 2016, sp. zn. 60090107698/4765/2010-07, čj. 40705-9/2016-900000-304.8, P. při opakovaném výslechu uvedl, že tvrzení, dle něhož měl žádat žalobce o úplatek, se nezakládá na pravdě a na své původní výpovědi trvá. Sklepní kóji č. 4 předával přímo žalobci. Žalobce ani jeho zástupce se výslechu neúčastnili, ačkoli o jeho konání byli žalovaným vyrozuměni přípisem ze dne 8. 9. 2016, čj. 40705-7/2016-900000-304.8, doručeným zástupci žalobce dne 15. 9. 2016. Žalobce se prostřednictvím svého zástupce z účasti na výslechu omluvil podáním ze dne 20. 9. 2016, a to ze zdravotních důvodů.

[24] Rozhodnutím ze dne 26. 9. 2016, čj. 40705-10/2016-900000-304.8, žalovaný platební výměr správce daně změnil v části „Výpočet daně“ sloupci „počet jednotek v balení“ a řádku „celkem“, kde nahradil údaj „27500“ údajem „2750“, čímž opravil zjevnou písařskou chybu správce daně, a ve zbytku napadený platební výměr potvrdil. Argumentace žalovaného obsažená v odůvodnění tohoto rozhodnutí, která je zároveň významná ve vztahu k uplatněným žalobním námitkám stran neprovedení navrhovaných důkazů, je prakticky totožná s tou, kterou žalovaný uvedl ve vyjádření k žalobě (srov. strana 13 napadeného rozhodnutí). Není proto potřeba ji na tomto místě opětovně rekapitulovat.

[25] Podáním ze dne 27. 9. 2016 žalobce požádal o prodloužení lhůty pro doplnění důkazů do 10. 10. 2016. Rozhodnutím ze dne 4. 10. 2016, čj. 40705-12/2016-900000-304.8, žalovaný tuto žádost zamítl s tím, že stanovená lhůta již marně uplynula dne 23. 9. 2016.

IV. Shrnutí průběhu jednání

[26] V průběhu jednání konaného dne 29. 11. 2017 setrval žalobce na provedení důkazů, které označil v žalobě. Zvukovou nahrávku, kterou argumentoval, k dispozici neměl. Soud po vyjádření žalovaného návrh na doplnění dokazování zamítl. Návrh na doplnění dokazování soud hodnotil jako účelový. Žalobce byl vyzván již správním orgánem, aby důkaz – nahrávku předložil, a aby označil svědky, které požaduje vyslechnout. Žalobce na tuto výzvu nereagoval. Žalovaný vyhověl požadavku žalobce na opětovný výslech svědka P., o čemž žalobce v souladu s požadavkem zákona vyrozuměl. Žalobce se opakovaného výslechu svědka nezúčastnil. Těžiště dokazování je při tom na správních orgánech, kde žalobce neposkytl dostatečnou součinnost a v důsledku tohoto přístupu, nemohly být žalobcem navržené důkazy provedeny. Soud z toho důvodu nahlíží na žalobcem vznesený návrh na provedení těchto důkazů jako účelový, a proto jej zamítl.

V. Právní hodnocení krajského soudu

[27] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).

[28] Žaloba není důvodná.

[29] V posuzované věci je klíčovou otázkou to, zda žalobce je plátcem daně ve smyslu podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, tedy zda to byl právě žalobce, kdo shora specifikované množství neoznačených tabákových výrobků skladoval. Jak již přitom krajský soud s poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu obsáhle vyložil ve shora citovaném rozsudku čj. 10 Af 78/2014-64, jímž zrušil původní rozhodnutí žalovaného, pro naplnění pojmu „skladování“ je nerozhodné, kdo má uložené výrobky ve svém vlastnictví, podstatné je faktické ovládání věci; postačí tedy, drží-li skladující osoba vybrané výrobky coby pouhý detentor, tedy nikoli s vůlí nakládat s věcí jako s vlastní. Z povahy věci pak plyne, že při určování osoby povinné k dani se daňové orgány obracejí nejprve na osoby, u nichž je detence zboží nejvíce pravděpodobná, tedy vlastníka či oprávněného nájemce skladovacích prostorů. Tyto osoby buď prokážou, že se jedná o výrobky zdaněné, případně se od odpovědnosti odvést daň liberují prokázáním toho, že k těmto výrobkům nemají jakýkoliv kvalifikovaný vztah (v podrobnostech postačí na odůvodnění posledně citovaného rozsudku, jakož i na v něm uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu odkázat; z recentní judikatury srov. pak například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2017, čj. 5 Afs 123/2016-28).

[30] Krajský soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, podle které žalovaný pochybil, pokud neprovedl důkaz nahrávkou, na níž si údajně svědek P. měl říci o úplatek, jakož i výslech svědka jménem H.N. (žalobcem v podání ze dne 26. 8. 2016 označeného pouze jako H.) a dalších dvou osob (tyto osoby žalobce v podání ze dne 26. 8. 2016 nespecifikoval

nijak). Žalovaný pak dle tvrzení žalobce neprovedl ani opakovaný výslech P., který taktéž navrhoval. Této námitce krajský soud nepřisvědčil.

[31] Jak totiž plyne ze shora uvedeného shrnutí spisového materiálu, žalovaný výzvou ze dne 7. 9. 2016 žalobce vyzval, aby předložil uvedenou nahrávku a blíže specifikoval navržené svědky. Na tuto výzvu však žalobce ve stanovené lhůtě nikterak reagoval. Nelze tudíž žalovanému vytýkat, že navrhované důkazy neprovedl. Tento svůj postup přitom žalovaný řádně zdůvodnil v napadeném rozhodnutí tak, jak je shora uvedeno.

[32] Pokud jde o navrhovaný opakovaný výslech P., tak ten vskutku žalovaný provedl, jak plyne z protokolu ze dne 21. 9. 2016. Žalobce byl navíc o provedení výsledku řádně a s dostatečným předstihem srozuměn. Žalobce se sice z účasti na opakovaném výsledku tohoto svědka omluvil ze zdravotních důvodů, avšak svůj zdravotní stav, který mu měl účast na výsledku znemožnit, nikterak nedoložil. Takovou omluvu lze proto jen stěží považovat za relevantní. Výsledku se nadto nezúčastnil nejen sám žalobce, nýbrž ani jeho zástupce.

[33] Žalovaný přitom nepochybil ani v tom, že nevyhověl žalobcově žádosti o prodloužení stanovené lhůty podané v době, kdy nejenže již tato lhůta marně uplynula (srov. § 36 odst. 1 daňového řádu), ale žalovaný již dokonce v mezidobí vydal napadené rozhodnutí. Taktéž tato námitka proto není důvodná a žalobcova procesní pasivita jde tudíž vzhledem k uvedeným okolnostem zcela k jeho tíži.

[34] Nedůvodná je i (pouze obecně formulovaná) žalobní námitka, dle níž žalovaný nedostatečným způsobem zjistil skutkový stav věci.

[35] Jak plyne ze shora uvedeného shrnutí obsahu správního spisu, žalovaný k otázce, zda žalobce skladoval nalezené tabákové výrobky, shromáždil a provedl tak, jak mu uložil ve zrušujícím rozsudku KS početné důkazní prostředky. Jako zásadní pak v této souvislosti označil konkrétně: protokol ze dne 5. 9. 2012 sepsaný s předsedkyní společenství vlastníků jednotek domu čp. 16 paní I.Ž., protokol ze dne 26. 10. 2012 sepsaný s žalobcem, vyjádření společenství vlastníků jednotek domu čp. 16 spolu se smlouvou o převodu vlastnictví jednotek ze dne 21. 3. 2003, kupní smlouva ze dne 23. 2. 2006, usnesení Okresního soudu v Prachaticích ze dne 19. 4. 2010, čj. 13 D 147/2009-92, ve věci projednání dědictví, darovací smlouva ze dne 16. 6. 2010 a v odvolacím řízení provedené výsledky svědků, zejména svědecká výpověď P. a fotodokumentace pořízená při domovní prohlídce dne 21. 7. 2010.

[36] Z darovací smlouvy ze dne 16. 6. 2010 jednoznačně plyne, že žalobce na jejím základě nabyl vlastnické právo k bytové jednotce č. y domu na adrese S. 16, s níž byl mimo jiné spojen i spoluvlastnický podíl na společných částech domu. Z vyjádření I.Ž. ze dne 5. 9. 2012, z vyjádření společenství vlastníků jednotek ze dne 14. 2. 2013, jakož i smlouvy o převodu vlastnictví jednotek ze dne 21. 3. 2003 pak jednoznačně plyne, že k bytu č. y byla přidělena sklepní kóje č. 4 a žalobce ji tedy z tohoto titulu mohl užívat. Již tato skutečnost – jakkoli sama o sobě nepostačuje k přijetí závěru, že žalobce je plátcem daně ve smyslu podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních – je v dané

souvislosti významnou indicií, neboť v jejím důsledku je detence tabákových výrobků ze strany žalobce přinejmenším pravděpodobná.

[37] Významnou je pak v této souvislosti především výpověď svědka P., který uvedl, že žalobci z titulu své někdejší funkce předsedy společenství vlastníků jednotek v domě na adrese S. 16 žalobci byt včetně sklepní kóje č. 4 předával. Dva měsíce poté pak žalobce vyměnil původní dveře kóje za plechové. Dále pak svědek mimo jiné konstatoval, že žalobce přinejmenším jednou viděl, jak do sklepa nese krabici cigaret. Žalobce tedy nejenže věděl, že může sklepní kóji č. 4 používat, ale dokonce tak i aktivně činil a sám dle uvedené svědecké výpovědi tabákové výrobky do této kóje ukládal.

[38] Nelze přitom přehlédnout, že svědecká výpověď P. nebyla relevantním způsobem jakkoli zpochybněna. Žalobce totiž v této souvislosti předložil pouze ničím nepodložená tvrzení, dle nichž si údajně P. měl říci o úplatek a na jeho majetek byl prohlášen konkurz. Nepřípadná je též žalobní argumentace, dle níž je P. jediným svědkem, který potvrdil, že žalobce sklepní kóji č. 4 užíval. Je naopak pochopitelné, že vzhledem k tomu, že P. náležela sklepní kóje č. 3, která bezprostředně sousedí s kójí žalobce, byl to právě on, kdo mohl v této souvislosti podat relevantní svědectví. Ostatní svědci pak pouze uvedli, že jim není známo, kdo sklepní kóji č. 4 používal; to je však také to jediné, co z jejich výpovědí lze v dané souvislosti dovodit, přičemž výpovědní hodnotu svědectví P. tím nikterak nesnižují.

[39] Pro uvedené, krajský soud shledal, že žalovaný zjistil skutkový stav dostatečně a jeho závěr, dle něhož to byl právě žalobce, kdo ve sklepní kóji č. 4 neznačené tabákové výrobky skladoval, má dostatečnou oporu jak v provedeném dokazování, tak i ostatních podkladech rozhodnutí. Žalobce z titulu vlastnického práva k bytu č. x domu na adrese S. 16 uvedenou sklepní kóji fakticky užíval a byl to on, kdo vykonával též faktické panství nad tam uloženými věcmi, tedy i nalezenými tabákovými výrobky. Žalovaný tudíž správně dovodil, že žalobce je plátcem daně dle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních. Není proto důvodná námitka žalobce, že nebylo respektováno právo žalobce podle § 4 odst. 4 správního řádu, především z tohoto důvodu, že doměřovací řízení neprobíhalo podle správního řádu, ale podle zák. č. 280/2009Sb., daňový řád, kde taková vytýkaná nedodržaná povinnost daňovým orgánům ukládána není. Daňové orgány při správě daní postupují v souladu se zákony a jinými právními předpisy při tom šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů. Při provádění dokazování postupují podle zásady volného hodnocení důkazů a vychází vždy ze skutečného obsahu úkonu nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní. Tyto zásady, včetně zásady legitimního očekávání a předvídatelnosti rozhodnutí dodrženy byly. Soud žádná vážná procesní pochybení daň. orgánů, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí, neshledal. Stejně tak neshledal žádné vady či pochybní daň. orgánů, v jejichž důsledku by bylo možné hodnotit žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Naopak byl to sám žalobce, který svou zvolenou procesní taktikou zabránil provedení, jím požadovaných důkazů (nahrávka, výslechy neoznačených svědků), neboť je daňovým orgánům vůbec nepředložil. Pokud nyní požaduje, aby tyto důkazy za daňové orgány provedl soud, není v tomto kontextu jeho požadavek legitimní. Daňové orgány nerozhodly předčasně a nikoliv pouze na základě svědectví jednoho svědka. Proces hodnocení důkazů proběhl v souladu s požadavky daňového řádu, kdy všechny provedené důkazy byly hodnoceny v souladu se

zásadou volného hodnocení důkazů a byl z nich vysloven jednoznačný a srozumitelný závěr.

VI. Závěr a náklady řízení

[40] Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[41] O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 29. listopadu 2017

JUDr. Marie Trnková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení :

P. J.